

de catifa, ab cascada desfeta de Natura selvatge y bella simetria d' un art afinadíssim.

En algùn párrafo lamentá molt aquesta costum que 'ns porta al teatro pera sentir una música y una poesia saturadas de flamenquisme, que segóns ell, *omplen de tacas de vi 'l temple de la poesia.*

Aqueix discurs, qu' es molt digne de ser conegut, fou coronat per una salva de unánims aplausos.

Un cop hagué terminat lo Sr. Rusiñol, tingué lloch la representació de *La Fada*, que tothom esperava ab desitj.

De tot Barcelona y de tots los cataláns amichs del art, eran ja regonegudas las excepcionals dots de compositor que poseheix lo Sr. Morera, pero en cap de sas composicions, tant com á n' aqueixa, s' havia pogut admirar son mérit artístich, son gust exquisit y sa energia, condicions que han colocat son nom entre 'ls dels grans mestres de l' escola modernista.

Tots los que han tingut ocasió de fer un estudi de sa música, han vist en ell un artista que sent, vol y pot, per lo qual, inútil es dir que podem esperarne hermosos fruyts.

En la obra á que nos referim, hi ha algúns trossos preciosos, que aixecaren expontáneos aplausos del auditori, mereixent alguns els honors de la repetició. Un dels tals y potser el millor que enclou *La Fada* es un duo d' amor de tenor y tiple que sigué interpretat d' una manera magistral.

Al caurer lo teló l' autor fou saludat ab deliri pe 'l numerós públich que omplenava 'l teatro del *Prado*, obligantlo á presentarse varias vegadas á l' escena.

Las senyoretas Petri y Campodonico y 'ls Srs. Morales, Perelló y Angiolini, cumpliren com era d' esperar tractanse d' uns artistas de la talla dels anomenats.

Espay nos falta pera consignar com fora degut, tan brillant com original festa, pero á falta d' ell, nos limitarem á dir que resultá un verdader *succés* del que conservarán grata y perenne memoria 'ls *suburenses* tots y 'ls molts forasters que tingueren ocasió d' assistirhi.

Rebin los Srs. Massó y Morera y el Sr. Rusiñol com á organisador, nostra mes entusiasta enhorabona per son nou triunfo.

F. HUMÁN.

Forsa del temps

Era aquell temps hermosa
en que 'l plá y la montanya reverdia;
aquell en que la flor mes olorosa,
aixecantse pels marges orgullosa
arreu gratas esencias despedia.

La brisa falaguera
continuament plantas y arbres besaba;
y l' aucellet saltant ab gran dalera
per dalt de la cinglera,
á sa estimada himnes d' amor cantaba.

Recordo que allavoras jo videta
tots los dias te veyá,
que ma ditxa era gran y era completa:
y ab l' ànima tranquila y satisfeta
al mirarte tan sols. . . content, sonreya.

Y aixís sens darmen compte, ab goig, seguía
aquell temps de llavoras
en que arreu respiraba l' alegría,
en que 'l sol no 's tapaba en tot lo dia
y en que 'l cel era blau, totas las horas!

* * *

Mes ara al arriuar ja las glassadas
que ab tristesa y dolor tot ho marceixen,
las floretas mes frescas y rosadas
del tot ja mustigadas
com ans sos grats perfúms no despedeixen.

Ara la soletat dels camps espanta.
Lo vent s' emporta al lluny totas las fullas.
L' aucellet, amagat, com ans no canta.
Y d' aquell temps passat, de ditxa tanta,
ne restan ab tristor sols las despullas.